

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **D. L. D.**
právně zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3
poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2017, č. j. MV-86081-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2017, č. j. MV-86081-4/SO-2017 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalované bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým bylo Ministerstvo vnitra ČR. Jeho rozhodnutím ze dne 2. 3. 2017 bylo zastaveno řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt

žalobce, a to na základě ust. § 169 odst. 8 písm. d) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žádost byla podána v období, kdy k tomu žadatel nebyl oprávněn (v tomto případě opožděně).

2. V napadeném rozhodnutí se uvádí, že žalobce měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – OSVČ, s platností od 9. 7. 2014 do 8. 7. 2016. Dne 28. 7. 2016 podal orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, a to dle ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný odkázal na ustanovení § 47 odst. 1 cit. zákona, podle něhož je cizinec povinen podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení jeho platnosti nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti; a uvedl, že žalobce byl tak povinen podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tedy do 8. 7. 2016. Vzhledem k tomu, že žádost byla podána až 28. 7. 2016, žalobce již nebyl oprávněn tuto podat.
3. Dále rozhodnutí řešilo vypořádání žalobcovy žádosti o prominutí zmeškání lhůty, které žalobce vázal k důvodům na jeho vůli nezávislým, a to nemoci. Po výzvě předložil 1. 8. 2016 rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, vystavené MUDr. I. H., podle něhož nebyl žalobce schopen práce v období od 27. 6. do 28. 7. 2016. Správní orgán poté požádal lékařku o poskytnutí součinnosti, tato sdělila, že žalobce byl v pracovní neschopnosti, nicméně jeho stav mu dovoľoval podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Na uvedené vyjádření žalobce reagoval sdělením o tom, že byl v pracovní neschopnosti, žádal o prominutí zmeškání lhůty a žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný následně hodnotil skutkové okolnosti případu tak, že žalobci nebránily důvody na jeho vůli nezávislé k podání žádosti v řádném termínu a řízení zastavil.

II. Žalobní argumentace

4. Žalobce v žalobě namítal, že lékařka není obeznámena s tím, jakým způsobem dochází k podání žádosti, a pokud by se tedy nevyjádřila konkrétněji, není její vyjádření pro dané posouzení relevantní. Před podáním žádosti se musí žadatel dostavit v časných ranních hodinách ke správnímu orgánu, tam obdrží pořadové číslo a čeká na zavolání na přepážce. Toto čekání představuje řádově hodiny, často až do pozdních odpoledních hodin. V této souvislosti pak žalobce poukázal na ustanovení § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), podle něhož je zakázáno použít záznam o podání vysvětlení jako důkazního prostředku, což vyjádření lékařky bylo. S uvedenou námitkou se žalovaný nijak nevypořádal. Navíc správní orgán rozhodoval ve skutkově podobné věci, vedené pod čj. OAM-37216/DP-2012 tak, že o prominutí zmeškání lhůty rozhodl kladně, bez žádosti o vyjádření lékaře. V případě žalobce tak došlo k porušení zásady rovnosti účastníků, vyjádřené ustanovením § 7 správního řádu.
5. Žalobce je přesvědčen, že nekonkretizované podání vyjádření lékařky nic nedokazuje, správní orgán měl ve smyslu § 3 správního řádu zjistit skutečný stav věci a měl se zabývat tím, zda žalobce byl skutečně ve zdravotním stavu, který mu umožňoval opatřit si příslušný formulář žádosti, tento vyplnit, jít na pobočku pošty, vyčkat v pořadí na přepážce, případně zda byl schopen zajistit si zmocněnce, který by byl ochoten jeho žádost podat. Zde zdůraznil, že se nejedná o jednoduchý úkon, ale naopak náročný, pro

nemocného člověka i fyzicky. Vzhledem k uvedeným skutečnostem pak navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná odkázala v písemném vyjádření ze dne 26. 9. 2017 na napadené rozhodnutí a námitky odmítla jako nedůvodné. Správní orgány obou stupňů zjišťovaly skutečný stav věci, neboť sdělením ošetřující lékařky bylo prokázáno, že žalobce byl schopen osobně podat žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu. Žalovaná uvedla, že ošetřující lékařku považovala za kompetentní k vyjádření o posouzení zdravotního stavu žadatele, lékařka byla v rámci žádosti o součinnost poučena o tom, jakým způsobem může žalobce podat svou žádost, načež reagovala jednoznačným prohlášením, že toho žalobce byl schopen. Správní orgán proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalovaná i žalobce s tímto postupem souhlasili.
8. V přezkumném řízení soud ověřil z obsahu správního spisu rozhodné skutečnosti, týkající se zejména překážky v podání včasné žádosti, neboť mezi účastníky je spor právě v posouzení pracovní neschopnosti žalobce.
9. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu osobně dne 28. 7. 2016; k žádosti přiložil též žádost o prominutí zmeškání lhůty a omluvu. Následně doložil potvrzení o pracovní neschopnosti, na kterém je vyznačeno datum pracovní neschopnosti od 27. 6. 2016 do 28. 7. 2016. Správní orgán dotázal MUDr. H. (lékařku, která vystavila doklad o pracovní neschopnosti) stran upřesnění zdravotního stavu žadatele, zejména zda byl jeho zdravotní stav natolik vážný, že nebyl v období od 11. 3. 2016 do 8. 7. 2016 schopen podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení. Správní orgán upozornil lékařku, že žádost lze podat i poštou nebo prostřednictvím zmocněného zástupce.
10. Dne 16. 1. 2017 vystavila MUDr. H. potvrzení o tom, že zdravotní stav žalobce vyžadoval pracovní neschopnost, ale určitě mu dovoľoval podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
11. Následně bylo řízení dne 2. 3. 2017 zastaveno, neboť žadatel podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Odvolacím správním orgánem bylo vydáno napadené rozhodnutí, které zastavení řízení potvrdilo. Z odůvodnění obou rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány nahlížely na žádost žalobce jako na opožděnou, tj. podanou v době, kdy k tomu žadatel nebyl oprávněn. Žalovaná uzavřela, že pracovní neschopnost žalobci v podání žádosti nebránila, tj. nebyla splněna podmínka existence objektivní překážky nezávislé na vůli žadatele. Správní orgány vycházely především ze sdělení lékařky, která potvrdila možnost žalobce žádost podat.
12. Dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je cizinec povinen podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení jeho platnosti nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti k dlouhodobému pobytu,

nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabránil důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

13. Podle § 169 odst. 8 písm d) zákona o pobytu cizinců správní orgán zastaví řízení, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.
14. Krajský soud dospěl po posouzení věci k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Žalobce byl povinen podat žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky v době od 11. 3. 2016 do 8. 7. 2016, přičemž tato skutečnost byla mezi účastníky nesporná. Následkem nedodržení této lhůty je zastavení řízení o takové žádosti podle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V ust. § 47 odst. 1 větě druhé tohoto zákona je obsažena jediná výjimka, podle které je uvedená lhůta zachována v případě splnění těchto kumulativních podmínek: existence důvodů nezávislých na vůli cizince, které cizinci zabránily v podání uvedené žádosti, cizinec žádost podal do tří pracovních dnů po zániku takových důvodů a tyto důvody sdělí správnímu orgánu nejpozději při podání žádosti a k výzvě je prokáže (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 2. 2018, č. j. 10 Azs 350/2017-43 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
16. Jak bylo judikaturou dovozeno, za překážku na vůli cizince nezávislou není možné považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2013, čj. 6 As 62/2013 – 32). V případě, že cizinci zabránil ve včasném podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu důvody na jeho vůli nezávislé, je povinen při následném podání žádosti v zákonem stanovené dodatečné lhůtě uvést, že žádost podává opožděně právě z této kvalifikované příčiny, a doložit existenci důvodů, které mu ve včasném podání žádosti zabránily (rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2013, čj. 4 As 69/2013 – 44). V posuzovaném případě žalobce předložil správnímu orgánu potvrzení o pracovní neschopnosti, a to pro časové období od 27. 6. 2016 do 28. 7. 2016. Žádost podal dne 28. 7. 2016, tedy okamžitě v den skončení pracovní neschopnosti. Zároveň se žádostí žalobce vysvětlil prodlení s podáním žádosti, správnímu orgánu současně zaslal omluvu i žádost o prominutí lhůty. Tedy uvedl, že žádost podává opožděně a následně též doložil důvody, které mu bránily v jejím dřívějším podání.
17. NSS v rozsudku ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014 - 31 dospěl k závěru, podle něhož nemoc cizince, respektive jeho dočasná pracovní neschopnost z důvodu nemoci, může představovat důvod nezávislý na vůli cizince, který mu brání podat žádost o prodloužení povolení k pobytu v řádné lhůtě ve smyslu § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, a opravňuje jej k podání žádosti v náhradní lhůtě ve smyslu věty druhé citovaného ustanovení. Soud uvedl, že „V první řadě je třeba uvést, že nemoc zapříčiňující pracovní neschopnost je skutečně třeba považovat za důvod na vůli cizince nezávislý ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť takováto nemoc je již natolik intenzivní, že dočasně brání nemocnému cizinci v pracovní činnosti, tj. i úkonům svou náročností odpovídající podání předmětné žádosti.“
18. Rovněž v recentní judikatuře se NSS staví k analogickým situacím ve prospěch osob

v pracovní neschopnosti. Krajský soud se ztotožňuje s úvahami, které Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku č.j. 4 Azs 127/2019 ze dne 30. července 2019 stran toho, že onemocnění žalobce „představovalo důvod nezávislý na jeho vůli, který mu zabránil podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v řádné lhůtě podle § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců a umožnil tuto žádost podat v náhradní lhůtě ve smyslu věty druhé tohoto ustanovení“.

19. Krajský soud dospěl k závěru, že podal-li žalobce žádost v den, kdy končila jeho pracovní neschopnost, svědčí to o jeho zájmu svoji situaci zákonným způsobem řešit. Lze mít za to, že byl v legitimním očekávání, že pokud doloží potvrzení o pracovní neschopnosti, bude tento doklad dostatečný k tomu, aby naplnil zákonnou dikci kvalifikovaného omluvitelného důvodu pozdní žádosti. V okamžiku, kdy u žádosti byly doloženy veškeré podklady, jeví se soudu meritorní postup v řízení též jako hospodárnější. Dotazování lékařky soud shledává nadbytečným v okamžiku, kdy bylo doloženo potvrzení o pracovní neschopnosti a žádost podána v poslední den pracovní neschopnosti, a nic nenásvědčovalo pochybnostem o takto zjištěném skutkovém stavu – krajský soud žádné takové pochybnosti z rozhodnutí žalované neseznal.
20. Krajský soud proto uzavírá, že žalobce byl ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. zkrácen na svých subjektivních veřejných právech rozhodnutím správního orgánu, soud proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost, s odkazem na § 78 odst. 1 s.ř.s. Zároveň věc vrací, v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s., žalovanému k dalšímu řízení.
21. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti žalované.
22. Náhradu nákladů řízení představují náklady právního zastoupení, spočívající v odměně advokáta dle § 9 odst. 5 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Konkrétně soud přiznal náhradu za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč, společně se dvěma režijními paušály po 300,- Kč – převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby. Celkem je tedy žalovaná povinna k náhradě nákladů řízení ve výši 6.800, Kč, a to k rukám právního zástupce žalobce.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. ledna 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu